

552 556 323 164 2

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของ นายศิริศักดิ์ สถานีตำรวจ สน.ชนะสงคราม อำเภอ พระนคร จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ตั้งศักดิ์สมหวัง

วันที่ ๒๒ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔

เป็น พยาน

ว่าที่ พล.ต.ท.วิเชียร แสงแก้ว ผู้กล่าวหา

คดีระหว่าง

นายสุธรรม ^{อัยการ} แสงประทุม กับพวก ผู้ต้องหา

พ.ต.ท.แสง จิราวุธรัตน์ รอง ผกก.น.๑๑

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่

๓ กทม.๓ - ๐๑๑๒๒๗ ออกใช้

๗ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ท.ค.ค. 1157

พนักงานสอบสวน

๒๒ พ.ย. ๒๕๑๔

สืบสวนที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ชื่อ นายศิริศักดิ์ ตั้งศักดิ์สมหวัง อายุ ๒๕ ปี

เชื้อชาติ ไทย จีน สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ

อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบาะแสหรือมีบ้านเช่าหรือมีบ้านญาติ ให้ลงตามประเภทรับ)

คำชายเครื่องพิมพ์ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๒๐๗/๒ หมู่ที่ ตำบล รong เมือง

ชื่อผู้ใหญ่บ้าน ครอบสีแยกวัดขวางแร ชื่อกำนัน

อำเภอ ปทุมวัน จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อบิดา นายแคนาชง แซ่แต ชื่อมารดา นางเอียง แซ่แต

เกี่ยวข้องกับอะไรกับคดีนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับ โคสบ้านตัวแล้ว

ขอให้ถ้อยคำไว้ ข้าขอให้ออกคำความสัจจริงคงต่อไป

ข้ามีภูมิลำเนาตั้งกล่าวแล้ว มีอาชีพค้าขายเครื่องพิมพ์ในมหาวิทยาลัย -
ธรรมศาสตร์ โดยได้เช่าแผงลอยขายอยู่ที่โคกสีสโมสรอาจารย์วันแมน่าเจ้าพระยา ได้ขายมา
ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ มาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อประมาณปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๑๔ จะเป็นวันที่
เท่าที่โคสจำไม่ได้ ข้าจำได้ว่า โคนิสิตนักศึกษาและประชาชนเข้ามาชุมนุมขับไล่
การกลับเข้ามาในประเทศไทยของจอมพลประภาส จารุเสถียร ในบริเวณมหาวิทยาลัย -
ธรรมศาสตร์ ในวันที่ ๒ หรือ ๓ ของการชุมนุมจะไม่ได้แน่ ผู้ชุมนุมโคกสีเป็นทหารมียศ
จอมพล และแต่งใบหน้าเหมือนกับจอมพลประภาส จารุเสถียร ตลอดจนเครื่องแต่งตัว
และมีผู้หญิงแต่งตัว เป็นเมียจอมพลประภาส ๑ คนหนึ่งและแต่งเป็นทหารอีกประมาณ ๒ คน
กับมีคนทำเป็นได้รับบาดเจ็บนอนในเปล แล้วได้ห้ามแก่กันไปรอบบริเวณมหาวิทยาลัย -

บรรณศาสตร์และได้เข้าไปในบริเวณโรงอาหารที่ข้าฯ ชายเครื่องพิมพ์ เนื่องจากในขณะนั้นเป็น
 เวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. เศษ กำลังมีนักศึกษาที่นั่งทานอาหารกันอยู่เป็นจำนวนมาก แล้วก็กลับไป
 ที่สนามฟุตบอล และได้ไปชุมนุมกันอยู่ในสนามฟุตบอลต่อไป ต่อจากนั้นอีกวัน หรือ ๒ วัน จำไม่ได้
 การชุมนุมก็ยังมีอยู่ที่สนามฟุตบอล ตั้งแต่เวลาประมาณ ๐๘.๐๐ น. ถึง ๑๔.๐๐ น. ได้มีคนแปลกหน้า
 ซึ่งข้าฯ ไม่เคยเห็น และไม่ใช่นักศึกษา แต่งกายใส่เสื้อมอดอมสีดำ นุ่งกางเกงขายาวเป็นสีดำก็มี กางเกง
 ยีนก็มี สะพายย่ามและใส่หมวกมีแถบ เป็นหมวกผ้า แถบก็เป็นผ้า ทั้งหมวกและแถบเป็นผ้าสีเนื้ออ่อน ๆ
 สวมรองเท้าแตะ สำหรับกางเกงขายาวเป็นทรงขาลับรูป ใต้เขามาขอเครื่องพิมพ์ที่ร้านข้าฯ
 หลายคนด้วยกัน ทุกคนอายุประมาณ ๒๐ - ๒๒ ปี สูงประมาณ ๑๖๐ ซม. ที่ข้าฯ นึกถึงเหตุเนื่องจาก
 บุคคลเหล่านั้นพูดภาษาไทยไม่ได้ เวลาจะต้องการซื้อสิ่งใดก็เอามือชี้สิ่งนั้น เช่น ต้องการจะซื้อน้ำ
 อัดลมโคลาก็เอามือชี้ที่น้ำอัดลมโคลาในตู้เย็น ข้าฯ ได้หยิบขายให้ บุคคลเหล่านั้นจะไม่ตามราคา
 เนื่องจากพูดไทยไม่ได้ ที่ข้าฯ ทราบว่าพูดไทยไม่ได้เนื่องจากข้าฯ ได้ถามบุคคลเหล่านั้นว่า ต้องการ
 จะซื้ออะไร แกคนเหล่านั้นไม่ตอบ ซึ่งตามปกติถ้าเป็นนักศึกษาไทย เมื่อข้าฯ ถามว่าต้องการจะรับอะไร
 หรือต้องการจะซื้อสิ่งใด จะต้องตอบข้าฯ ในทันทีว่าจะต้องการสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่บุคคลที่ข้าฯ สงสัยว่าจะ
 ไม่ใช่คนไทยนั้นไม่เคยตอบคำถามข้าฯ ได้แค่ชี้สิ่งของที่ต้องการให้ข้าฯ หยิบขายให้ เวลาชำระเงิน
 ๕- ๖ บาท บุคคลดังกล่าวมีธนบัตรฉบับละ ๑๐ บาทอยู่ในมือ ก็จะส่งธนบัตรให้ข้าฯ แล้วก็เดินจากไป
 ไม่คอยรับเงินทอนจากข้าฯ หรือบางคนเวลาชำระเงินถ้ามีเศษสตางค์หรือธนบัตรปนกันอยู่ในมือ
 บุคคลดังกล่าวนั้นก็จะมีมือส่งเศษสตางค์และธนบัตรให้ข้าฯ หยิบเอาเอง ซึ่งแล้วแต่ข้าฯ จะหยิบเอาเท่าใด
 ก็ไม่พูดกับข้าฯ เป็นการแสดงให้เห็นว่า บุคคลดังกล่าวนี้ไม่ใช่คนไทย ผิวกายก็ดำมืดกว่าคนไทย
 ข้าฯ เชื่อว่าต้องเป็นคนต่างชาติ เข้ามารวมชุมนุมกับนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฝั่ง
 ๕- แนนอน โดยเฉพาะในตอนเกือบ ๑๔.๕๐ น. ในวันนั้น บุคคลที่พูดภาษาไทยไม่ได้ได้มาซื้อเครื่องพิมพ์ที่
 ๖- ร้านข้าฯ เพิ่มมากขึ้น ข้าฯ ไม่ทราบว่า เป็นบุคคลชาติไหน ในวันนั้นยังมีคนมาซื้อเครื่องพิมพ์ที่พูดภาษาไทย
 ไม่ได้ประมาณ ๑๐ คน ทุก ๆ คน ดังกล่าวแล้วข้าฯ ได้พยายามพูดภาษาไทยด้วยแต่บุคคลเหล่านั้น
 พูดภาษาไทยไม่ได้ ได้แต่ส่งภาษาใบ้ โดยใช้มือชี้สิ่งของที่ต้องการซื้อให้ข้าฯ หยิบ และตอนชำระเงิน
 ก็ไม่พูดทวงสตางค์ทอนจากข้าฯ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การชุมนุมของนิสิตนักศึกษาดังกล่าว ได้มีการ
 กล่าวโจมตีรัฐบาลทหารว่าปล่อยให้จอมพลประภาสเข้ามา เป็นกรรฐเห็นเป็นใจที่จะนำระบอบเผด็จการ
 เข้ามารบครองประเทศอีก และกล่าวโจมตีหลายประการ ข้าฯ จำไม่ได้ว่าพูดอย่างไรบ้าง ข้อใจความ
 ข้อใหญ่ พอสรุปได้เกี่ยวกับโจมตีรัฐบาลดังที่ข้าฯ ได้กล่าวมาแล้ว ที่ข้าฯ ทราบเนื่องจากตามติดต่าง ๆ
 ในมหาวิทยาลัย และที่โรงอาหารได้มีทีละโพงขยายเสียง เมื่อฝ่ายชุมนุมพูดก็เดินไปทั่ว เนื่องจาก
 มีสายโยงถึงกันหมดทุกโพงขยายเสียง แต่ผู้พูดนั้นเป็นใครนั้นข้าฯ จำไม่ได้ การพูดกล่าวโจมตีนั้น
 ได้พูดมาจากที่ชุมนุมในสนามฟุตบอล และถ่ายทอดไปสามสาย ข้าฯ ได้ทราบว่าที่ตึก อมช. มีเครื่องส่ง
 ๖- วิทยุตามสาย ซึ่งนักศึกษาจะใช้ส่งเสียงตามสายไปตามจุดต่าง ๆ และโรงอาหารทุกวัน และในเวลา
 เที่ยงของทุก ๆ วัน ที่ตึก อมช. (องค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) จะเปิดเพลง

Handwritten signature or scribble on the right margin.

เพลงปลุกใจของพวกคอมมิวนิสต์ ๖-๖-๖๖ ทุกครั้งเพลงดังกล่าวนี้จะต้องเปิดเป็นเพลงแรก
 ก่อนที่จะกระจายเสียงตามสาย หลังจากที่ข้าฯ บุคคลที่พูดภาษาไทยไม่ได้มาซื้อของประมาณ ๒ - ๓ วัน

ใบคำให้การ นายศิริศักดิ์ ตั้งศักดิ์สมหวัง

พ.ศ. ๒๔๗๓

แผนที่ ๒ ๕

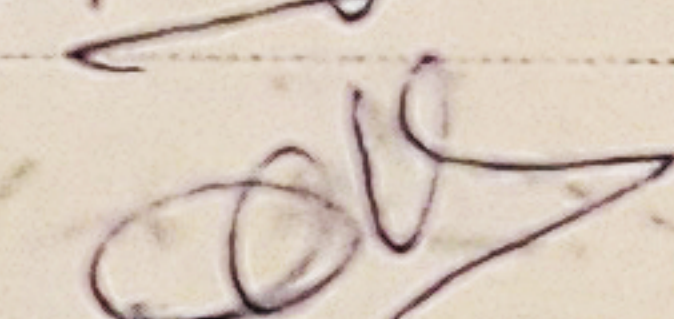
ก็มีเหตุการณ์ถึงกัน และข้างระเบิดในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้าไม่ได้ออกไปดูเหตุการณ์ตอนนั้นเนื่องจาก
 จากปีความกลัว เพียงแต่ได้ยินเสียงปืน และระเบิดในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่จะยิงมาจากทางไหน
 ข้าไม่ทราบ ในขณะที่ได้ยินเสียงปืนและระเบิดนั้น นักศึกษาที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ในโรงอาหาร
 ไค้มโตะอาหารทำเป็นมั้งเกอร์ และเห็นนักศึกษามางคนที่เป็น/ชายลวงปืนออกมาจากขามเขากำบัง
 ที่โตะอาหารซึ่งทำเป็นมั้งเกอร์ก็ นั้น ส่วนมากเป็นท่าที่ว่าจะยิงต่อสู้หรือพร้อมที่จะทำการต่อสู้ด้วยตัวเอง
 กันข้ามซึ่งไม่ทราบว่าใคร นักศึกษาที่ลอบเป็นเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้มีประมาณ ๓๐ - ๔๐ คน อาวุธปืน
 เหล่านั้นเป็นอาวุธปืนสั้นทั้งหมด ส่วนมากเป็นปืนแบบยูเอสอาร์บี ที่เหมือนของตำรวจมีแค่นอย บุคคลที่มีปืน
 นั้นจะเป็นใคร ข้าไม่รู้จักและจำไม่ได้ เพราะข้ามีความกลัววังหลวมเข่าที่กำบัง ไม่ทันใครสักคนว่าเป็น
 ใคร แต่ในวันนั้นไม่ใคร่มีเข้ามาในโรงอาหาร นักศึกษาในโรงอาหารก็ไม่มีใครยิงออกไป พอวันรุ่งขึ้น
 ก็ได้ทราบข่าวว่าจอมพลประภาส ไค้เดินทางออกนอกประเทศไปแล้ว ไปอยู่ที่ไค้หวัน หลังจากนั้นเหตุการณ์
 ก็สงบ ไม่มีการชุมนุมอีก ในการชุมนุมขับไล่จอมพลประภาสครั้งนี้ ข้าเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ไม่ได้ออก
 นักศึกษาคนตัว เนื่องจากนักศึกษารู้จักข้าว่าเป็นคนชายของอยู่ในธรรมศาสตร์ แต่สำหรับคนอื่น ๆ จะถูก
 นักศึกษาตรวจอาวุธที่ประตูทางท่าพระจันทร์ และทางสะพานพระปิ่นเกล้า

ต่อมาเมื่อประมาณปลายเดือนกันยายน ๒๔๖๔ จะเป็นวันที่เท่าไรจำไม่ได้ ข้า ไค้ทราบ
 ว่าจอมพลถนอม กิตติขจร ไค้เข้ามาขอยุติวัติขบวรา โดยไค้ทราบจาก น.ส.พ. และวิทยุ ทวิกนักศึกษ
 ในธรรมศาสตร์ ไค้มีปฏิกิริยาต่อต้าน หากการปิดโปสเตอร์ขับไล่ และเรียกร้องให้ไปชุมนุมกันในธรรมศาสตร์
 ขอความในโปสเตอร์เหล่านั้นจะมีว่าอย่างไรข้าไม่ทราบ แต่ข้าเข้าใจเอาเองว่าปิดโปสเตอร์เพื่อต่อต้าน
 และขับไล่พระถนอม ๆ นักเวลาให้ไปชุมนุมกัน ทั้งนี้เพราะเห็นปิดโปสเตอร์แล้วจึงมีชุมนุมกัน ต่อมาในวันที่
 ๓ ค.ค. ๒๔๖๔ ที่หน้าวัด ตั้งแต่เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น. นักศึกษาได้ประกาศทางเครื่องขยายเสียง
 เรียกร้องไม่ให้ให้นักศึกษาเข้าสอบไล่ ให้รวมกันชุมนุมขับไล่พระถนอม แต่ทางมหาวิทยาลัยประกาศให้สอบไล่
 ได้ นักศึกษาส่วนมากจึงเข้าสอบไล่ และบู๊ตไม่เข้าสอบก็มี และในตอนเย็นวันที่ ๓ ค.ค. ๒๔๖๔ ไค้มีนักศึกษา
 ไปชุมนุมที่สนามฟุตบอลเพียงประปราย ยังไม่มีเป็นจำนวนมาก ต่อมาในวันที่ ๔ ค.ค. ๒๔๖๔

ข้าไม่ได้ออกไปขายเครื่องเคมีในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เนื่องจากไม่สบาย ต่อมาในวันที่ ๕ ค.ค. ๒๔๖๔
 ในตอนเช้าข้าก็ไม่ได้ไปขายเครื่องเคมีในธรรมศาสตร์ แต่ได้เข้าไปขายตอนบ่าย ตั้งแต่เวลาประมาณ
 ๑๖.๐๐ น. ข้าจึงได้เข้าไปขายเครื่องเคมีใน ม.ธรรมศาสตร์ตามปกติ โดยไค้รับรดบนคส่วนตัวโดยข้าทาง
 ประตูหน้าวัด คานสะพานพระปิ่นเกล้า และได้ขายอยู่ประมาณ ๒๑.๐๐ น. ข้าก็เก็บร้านกลับบ้าน
 ในวันที่ ๕ ค.ค. ๒๔๖๔ นั้น ข้าเห็นมีการชุมนุมกันอยู่ในสนามฟุตบอล ประมาณ ๕ - ๖ พันคน ข้าไม่ได้อ
 เข้าไปฟังการอภิปรายของผู้นวม ในตอนที่ข้าเข้าไปขายเครื่องเคมีจึงให้การมาแล้วในครั้งสุดท้าย ภรรยา
 ข้า ชื่อนางพรรณ ๗ เป็นคนขายเครื่องแทนข้า ในระยะนี้จะมีรายชื่อที่พูดภาษาไทยไม่ไค้คงแท้ที่เมื่อคราว
 ชุมนวมขับไล่ไค้จอมพลประภาส ๆ มาขอเครื่องเคมีร้านข้าข้างหรือไม่ว่าข้าไม่ทราบ เนื่องจากภรรยาของข้า
 เป็นผู้อย่างแทน

ขอขณคำให้การไปถึง เหตุการณ์ในตอนที่มีนักศึกษาชุมนุมขับไล่จอมพลประภาสฯ ดังที่ข้า

ใ้การมาแล้ว ขณะที่เราที่พูดภาษาไทยไม่ได้มาขอเครื่องพิมพ์จากร้านเช่า มุกคณเพ่านั้นได้ทยอย
 เรามาซื้อทีละคนสองคน ไม่ได้มีนักศึกษาไทยร่วมซื้อด้วย เมื่อได้เครื่องพิมพ์แล้วก็เดินไปนั่ง
 พิมพ์ที่โต๊ะอาหาร แต่จะนั่งร่วมกับนักศึกษาไทยหรือไม่เราไม่ได้สังเกต เพราะมันแคขายสินค้าของร้าน
 และในขณะนั้นก็มีนักศึกษาไทยนั่งพิมพ์และรับประทานอาหารกันอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก
 จำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะโรงอาหารตั้งกว้างกว้างประมาณ ๑๕ เมตรเศษ ยาวประมาณ
 ๑๕๐ เมตรเศษ ขณะนั้นมีนักศึกษาประมาณ ๒๐๐ คน นั่งกันอยู่ตามโต๊ะต่าง ๆ เป็นความจริง
 ยานไฟส่องแล้วรับว่าถูกต้อง.

(ลงชื่อ)	สมชาย ใจดี	สยาม.
"	ท.ค.ท. // สมชาย	สอบผ่าน - ยาน
"	ส.ค.อ. 	พิมพ์.